

பழைய மலாய் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இந்திய இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் பங்களிப்பு ஓர் ஆய்வு

Contribution of the Indian Literature to the Development of the Classical Malay Literature

பேராசிரியர் முனைவர். மு. இராசேந்திரன் / Professor Dr.M.Rajantheran¹

நாகராஜன் துரைபாண்டியன் / Nagarajan Thuraipandian²

Abstract

This article is an attempt to express the immense role played by the Indian literature to the development of the Classical Malay literature. As a background to this research, early cultural contacts between India and Southeast Asia is established and discussed briefly. This is followed by a general introduction and classification of the Classical Malay Literatures which are influenced by Indian Literary tradition. Then, the *Hikayat Seri Rama* and the *Sejarah Melayu* – two great classical Malay literatures are examined with the help of concrete evidences such as inscriptions, records from the early history books, literary texts, Chinese records, Arabian references and cultural heritage of the Malay people. As a conclusion, this article clearly establishes with relevant examples the immense contribution of the Indian literature to the development of the Classical Malay Literature.

Key words: Indian Literature, Classical Malay literature, literary influence, *Hikayat Seri Rama*, *Sejarah Melayu*

முன்னுரை

பழைய மலாய் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கும் அவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் இந்திய இலக்கியப் பாரம்பரியம் ஆற்றியுள்ள அளப்பரிய பங்கினை வெளிப்படுத்திக்காட்டும் ஒரு முயற்சியாகவே இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகின்றது. இக்கட்டுரையில் சமர்ப்பிக்கப்படும்

செய்திகள், கல்வெட்டுகள், வரலாற்று நூல்கள், இலக்கிய நூல்கள், சீனக் குறிப்புகள், அரேபியர் குறிப்புகள், மலாய் மக்களின் பண்பாட்டு ஆவணங்கள் போன்ற இதர பிற ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பொருள் தொட்டு மேற்படி செல்வதற்கு முன்னதாக இக்கட்டுரையின் அமைப்பைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது

¹ The author is a Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. rajanmun@um.edu.my / rajantheran@gmail.com

² The author is a Director of Boonfun Vision, Chennai, Tamil Nadu, India. Boonfunvision@gmail.com

அவசியமாகவும் பயனுடையதாகவும் உள்ளதாகப்படுகின்றது.

அமைப்பு

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் செய்திகள் தொடர்ந்து வரும் ஐந்து உட்பிரிவுகளில் வகைமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

- i. வரலாற்றுப் பின்புலம் கருத்து வேறுபாடுகள்குறி குறிப்பு.
- ii. மலாய் இலக்கியத்தியத்தில் இந்திய இலக்கியத் தாக்கம் பொது
- iii. இந்திய இலக்கியங்களின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்ட மலாய் இலக்கிய வடிவங்கள்.
- iv. இவ்வடிவங்களைப் பற்றிய விளக்கம் உதாரணம்
- v. முடிவுரை

வரலாற்றுப் பின்புலம்

- கருத்து வேறுபாடுகள்

இராமாயணம், மகாபாரதம், பஞ்சதந்திரக் கதைகள், இந்துப் புராணச் செய்திகள், இந்திய பண்பாட்டுக் கூறுகள் போன்றவை தென்கிழக்காசிய மக்களின் இலக்கியம் மற்றும் பண்பாட்டில் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்களிடையே மேற்சொல்லப்பட்ட பண்பாட்டு இலக்கியத் தாக்கங்கள் எவ்வாறு தென்கிழக்காசிய மக்களிடம் சென்று சேர்ந்தன என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் தென்படுகின்றன, இக்கருத்து வேறுபாட்டின் அடிப்படையில் குறைந்தது நான்கு கோட்பாடுகள் (teories) உருவாக்கம் பெற்றுள்ளன. (Coedes, 1968, pp. 1927) அவையாவன,

அ) வணிகர்களின் பங்களிப்புக் கோட்பாடு.

ஆ) துணிகர கடல் செலவு மேற்கொண்ட அரசுகுமாரர்கள் மற்றும்

பிராமணர்களின் பங்களிப்புக் கோட்பாடு.

இ) பிராமணர் மற்றும் புத்த பிக்குகளின் பங்களிப்புக் கோட்பாடு.

ஈ) உள்நாட்டு மக்களின் பங்களிப்புக் கோட்பாடு.

அ) வணிகர்களின் பங்களிப்புக் கோட்பாடு.

இக்கோட்பாட்டின் படி, இந்திய குறிப்பாக தென்னிந்திய மற்றும் தென்கிழக்காசியாவுக்குமிடையே கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு தொடர்பு வழுப்பெற்றிருந்த வியாபாரத் தொடர்புகளின் வழியே, இந்திய பண்பாட்டு இலக்கியக் கூறுகள் தென்கிழக்காசிய மக்களிடம் போய் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதாகும் (Rajanteran, 2001, p.49). இதற்குத் தேவையான ஆதாரங்கள் தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களில் காணக்கிடக்கின்றன (Nilakanta Sastri, 1949, p.12; Majumdar, 1986, pp.38,56-58; Wheatley, P1966, p. 178-179 and Rajantheran, 1999, pp.21-26).

ஆ) துணிகர கடல் செலவு மேற்கொண்ட அரசுகுமாரர்கள் மற்றும் பிராமணர்களின் பங்களிப்புக் கோட்பாடு.

தென்கிழக்காசியாவில் தொடக்கக் காலத்தில் (கி.பி க்குப் பிறகு) உருவெடுத்த சில இராஜ்யங்களைத் தோற்றுவிப்பதில் முக்கியப் பங்காற்றியிருப்பதாகக் கூறப்படும் (இந்தியாவைச் சேர்ந்த), துணிகர கடல் செலவு மேற்கொண்ட அரசுகுமாரர்கள் மற்றும் பிராமணர்களின் பங்களிப்பை இக்கோட்பாடு ஆதரித்துப் பேசுகின்றது. இக்கோட்பாடானது, காங் தாய் (K'ang T'ai) மற்றும் சு யிங் (Chu Ying) ஆகிய இரு சீன தூதுவர்களின் குறிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதாகும் (Pelliot, 1903, p. 303 & Coedes, 1968, p.37).

இ) பிராமணர் மற்றும் புத்த பிக்குகளின் பங்களிப்புக் கோட்பாடு.

இக்கோட்பாட்டின் படி தென்கிழக்காசிய அரசர்களின் அழைப்பின்பேரில் வந்து அரசவை நிகழ்வுகளைச் சடங்குகளை நடத்தித் தந்த பிராமணர் மற்றும் மதத்தை பரப்பும் பொறுப்பேற்றுத் தென்கிழக்காசிய பயணம் மேற்கொண்ட புத்த பிக்குகளின் பங்களிப்புகளே, இந்தியப் பண்பாட்டு

இலக்கியக் கூறுகள் தென்கிழக்காசிய மக்களிடம் சென்றுசேரக் காரணம் என்பதாகும் (Coedes, 1968, pp.17, 23, 50, 54, 62-63, 76-77 & 82-87; Low, 1848, pp.62-66 & Chhabra, 1965, pp.18-26, 45-48 and 50-53).

ஈ) உள்நாட்டு மக்களின் பங்களிப்புக் கோட்பாடு

தென்கிழக்காசிய மக்களிடையே இந்த புத்த மதப்பரப்பும் ஏற்பட்ட பிறகு, இவ்வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த பலர் குறிப்பாகப் புத்த மதத்தைத் தழுவிய பலர் இந்திய நாட்டின் குறிப்பிட்ட சில தலங்களைப் புனிதத் தலங்களாகக் கருதி யாத்திரைகள் பல மேற்கொண்டதற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. மேலும், பலர் புத்த மத நூல்களைச் சேகரிப்பதற்காக இந்தியாவின் குறிப்பிட்ட சில இடங்களுக்குச் சென்று வந்த செய்திகளும் உண்டு. இவ்வாறு இந்திய நாட்டின் பல பகுதிகளுக்குச் சென்று திரும்பிய உள்நாட்டு மக்களே இந்திய பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தென்கிழக்காசிய மக்களிடையே பரப்பினர் என்பதுவே இக்கோட்பாட்டின் முடிபாகும் (Takakusu, 1896, p.10 & Palaniappan, 1980, pp.20-30).

மலாய் இலக்கியத்தியத்தில்

இந்திய இலக்கியங்களின் தாக்கம்

மலாய் மண்ணில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளுள் மிகப் பழமை வாய்ந்தவை கி.பி நான்காம் அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவைகளாகும். இவை முழுக்க முழுக்க சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டவைகளாகும் (Rajantharan, 1998, p.90). இதற்கு உதாரணமாக, 'செருக் தேகுன்' (Ceruk Tekun) தில் (தற்போதைய பினாங்கு மாநிலத்தின் செபெராங் பிராய்) கண்டெடுக்கப்பட்ட ஏழு சிதறல் கல்வெட்டுகளைக் குறிப்பிடலாம். இவை கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை (Majumdar, 1986, pp.89-90 & Wheatley, 1966, pp.273-274). அடுத்து, புக்கிட் மெரியாம் (Bukit Meriam), கெடாவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கவிதை வடிவிலான கல்வெட்டைச் சொல்லலாம். இது கி.பி நான்கு அல்லது

ஐந்தாவது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும் (Chhabra, 1965, p.19). இதே காலகட்டத்தைச் சார்ந்த நான்கு யூபா (Yupa) கல்வெட்டுகளையும் இங்குக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். இவற்றை மூலவர்மனின் கல்வெட்டுகள் என்றும் குறிப்பிடுவர். இவற்றை 1879 ஆம் ஆண்டில், போர்நியோவின் (Borneo) முவாரா காமான் (Muara Kaman) என்னும் இடத்தில் கண்டெடுத்தனர். இவை பல்லவ கிராந்த (Pallava-Grantha) எழுத்தில் அமைந்த வடமொழி கல்வெட்டுகள் (Majumdar, 1986, pp.126-127; Chhabra, 1965, p.52 & Coedes, 1968, p.18).

இவற்றுக்கும் மேலாக ஜாவாவில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பூர்ணவர்மனின் (Purnavarman) கல்வெட்டுகளைக் குறிப்பிடலாம். மேற்கு ஜாவாவின் பத்தாவியா (Batavia) என்னும் வட்டாரத்தில்தான் இவை கண்டெடுக்கப்பட்டன. இவை ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளாக இருக்கவேண்டும் என்பது அறிஞர் பலரின் கருத்தாக உள்ளது. இவற்றை Ci-Arutan, Jambu, Kebun Kopi, Tugu கல்வெட்டுகள் எனக் குறிப்பிடுவர். இக்கல்வெட்டுகளும் கூட சமஸ்கிருத மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன (Chhabra, 1965, pp.88-92 & Majumdar, 1986, pp.105-107).

இதன்வழி கி.பி நான்கு மற்றும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் மலாய் மண்ணில் சமஸ்கிருதம் இலக்கியப் பண்பாட்டு மொழியாகத் திகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதாகத் தெரிகின்றது. இதன் அடிப்படையில் மலாய்மொழி மற்றும் மலாய் இலக்கியப் பேரறிஞர் எனக்கருதப்படும் இஸ்மாயில் ஜூசின் என்பாரது கருத்தைச் சொல்வது நலம் பயக்கும். அவர் கூறுவதாவது,

“மலாய் இலக்கிய வரலாற்றின் இந்து புத்த மதங்களின் தாக்க காலத்தின் மிக முக்கியமான கூறுகளுள் ஒன்று, மலாய்க்காரர்கள் சமஸ்கிருத மொழியைத் தங்களது சமய மற்றும் இலக்கியப் பண்பாட்டு மொழியாகக் கொண்டிருந்ததுதான். சமஸ்கிருதம் மலாய் மொழிக்கு அடித்தளமாக அமைந்திருக்கிறது என்கூடச் சொல்லலாம். எப்படி இலத்தீன் மொழி ஆங்கில மொழிக்கு அடித்தளமாக

உள்ளதோ அப்படித்தான் சமஸ்கிருதமும் மலாய் மொழிக்கு” (Ismail Hussein, 1984, pp.7-9).

மேலும் அவர், சமஸ்கிருத மொழியின் தாக்கத்தால், மலாய் மொழி தனது முதல் நிலை மாற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் அடைந்தது என்கிறார். இதனால், சாதாரண மக்களின் மொழியாக விளங்கிய மலாய்மொழி கல்விமான்களின் மொழியாக மேன்மை கண்டது என்றும் கூறுகிறார்.

ஆராய்ந்து பார்க்கும்பொழுது, மலாய் பேராசிரியர் இஸ்மாயில் ஜூசின் மேற்சொன்ன கருத்துப்படி, மலாய் மொழி கி.பி எழாவது நூற்றாண்டில்தான் இம்மாறுதலுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரியவருகின்றது. முதன் முதலில் எழுத்துப்பூர்வமாக மலாய்ச் சொற்கள் எழுதப்பட்டமைக்கான ஆதாரங்கள் கி.பி எழாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளில்தான் கிடைக்கின்றன, அக்கல்வெட்டுகளாவன நான்கு, சுமத்ரா தீவில் கண்டெடுக்கப்பட்டவை (Rajantharan, M. 1999, p.75).

- i. கெடுக்கான் புக்கிட் (Kedukan Bukit) கல்வெட்டு (கி.பி 683)
- ii. தாளாங் துவோ (Talang Tuwo) கல்வெட்டு (கி.பி 684)
- iii. காராங் பிராயி (Karang Brahi) கல்வெட்டு (கி.பி 686)
- iv. கோத்தா காப்பூர் (Kota Kapur) கல்வெட்டு (கி.பி 686)

மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நான்கு கல்வெட்டுகளும் பல்லவ கிராந்த எழுத்தில் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டவைகளாகும். அவற்றுடே சில பழைய மலாய்ச் சொற்களும் காணக்கிடக்கின்றன. அவ்வாறு அமையப்பெற்றுக்கும் மலாய்ச் சொற்களில் சில உதாரணங்களைக் கெடுக்கான் புக்கிட் கல்வெட்டிலிருந்து குறிப்பிடலாம். அவையாவன:

Wulan (bulan), naik, dengan, seribu, sepuluh, banyaknya, datang, ratus இக்கல்வெட்டுகளின்

வழி கி.பி எழாம் நூற்றாண்டில் ஸ்ரீ விஜயா (Sri Vijaya) எனும் பெயர் கொண்ட பேரரசு ஒன்று சுமத்திராவின் பலேம்பாங்கில் (Palembang) இருந்தது என்ற செய்தியும் கூடத் தெரியவருகின்றது. இப்பேரரசு தீபகற்ப மலாய் மண்ணையும் தன் ஆட்சிக்குக் கீழ் வைத்திருந்தது என்பதுவும் தெரிய வருகின்றது (Chhabra, 1965, pp.18-19, 37-40).

ஸ்ரீ விஜயாவுக்குப் பின், கி.பி எட்டாம் நூற்றாண்டில் சைலேந்திரா (Sailendra) எனும் பேரரசு தோன்றியது. இப்பேரரசும் தீபகற்ப மலாய் மண்ணின் பெரும் பகுதியைத் தன் ஆட்சியின் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது. தொடர்ந்து, வந்த மஜாபாஹிட் (Majapahit) பேரரசும் (கி.பி 1293-1520) கூட தீபகற்ப மலாய் மண்ணின் பெரும்பகுதியைத் தன்வசப்படுத்தியிருந்தது (Coedes, 1968, pp.82,87-93 & Wheatley, 1966, pp.301-302).

எனவே, ஸ்ரீ விஜயா, சைலேந்திரா, மஜாபாஹிட் ஆகிய மூன்று பேரரசுகளின் தாக்கத்தின் கீழ் ஏறக்குறைய கி.பி எழாம் நூற்றாண்டு தொட்டு கி.பி 16ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம் வரையில் தீபகற்ப மலாய் மாநிலம் இருந்திருக்கின்றது. எனவே, அப்பேரரசுகளில் நிலவிய இலக்கிய தாக்கங்களும் தீபகற்ப மலாய் மாநிலத்தைப் பாதித்திருக்கின்றன என்பது ஆய்வாளர்களின் ஒருமித்தக் கருத்தாக அமைகின்றது (Palaniappan, 1980, pp.35-36).

இதன்படி, இந்திய இலக்கியங்களின் தாக்கம் முதலில் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பேரரசுகள் வீற்றிருந்த ஜாவா, சுமத்திரா போன்ற பகுதிகளில் ஊடுறுவிப் பல மாற்றங்களுக்கு உட்பட்ட பின்பே தீபகற்ப மலாய் மாநிலத்திற்குப் பரவியது என்பதுவும் பெறப்படும். இவ்வளர்ச்சியை ஜாவா மயமாக்கல் (Javanisation) என்பர் அறிஞர். இவ்வளர்ச்சியின் விளைவாகவே தான் இன்று பழைய ஜாவா மொழியில் காணக்கிடக்கும் பல இராமாயணக் கதைகளும் மகாபாரதக் கதைகளும் உருவெடுத்தன. இவற்றுள் கவிதை வடிவிலான இலக்கியப் படைப்புகளைக் கெகாவின் (Kekawin) என்பர். இதற்கு உதாரணமாக, Kekawin Ramayana, Kekawin Bharathayuddha, Kekawin Arjunawiwaha போன்ற

இலக்கியப் படைப்புகளைச் சொல்லலாம். உரைநடையிலும் கூட இவ்வகைத் தழுவல் இலக்கியங்கள் தோன்றின (Ismail Hussein, 1974, p.21 & Samad Ahmad, 1970, p.37.).

iii) இந்திய இலக்கியங்களின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்ட மலாய் இலக்கியங்களின் வகைமை

இந்திய இலக்கியங்களின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்ட மலாய் இலக்கியங்களின் வகைமையை அறிய வேண்டுமாயின் பழைய மலாய் இலக்கியங்களின் வகைமையைக் காண வேண்டும், பழைய மலாய் இலக்கியங்களை நான்குப் பிரிவுகளில் அடக்கிவிடலாம்.

முதலாவது, நாட்டுப்புற வாய்மொழி இலக்கியம். இவை அன்றாட வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவைகளாக அமைவன. குறிப்பாக மனித வாழ்வின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை செய்யப்படும் சடங்குகளுடனும், சமுதாயப் பிரச்சினைகளுடனும், அவர்களது நம்பிக்கைகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்புடையவை. இவ்வாய்மொழி இலக்கியங்கள் சமய நிகழ்வுகள் மற்றும் மந்திரத்திர பில்லி சூன்யம் சம்பந்தமான நம்பிக்கைகளுடனும் தொடர்புடையனவாக அமைகின்றன. மலாய் மந்திரவாதிகள் பயன்படுத்தும் மந்திரங்கள் கூட இவ்வகை வாய்மொழி இலக்கியமாகவே உள்ளன (Yahya Ismail, 1967, pp.1-11).

இரண்டாவது, மிருகங்களை அடிப்படையாகவைத்து உருவாக்கப்பட்டுள்ள கதைகள். இவற்றில் சருகுமான், மான் போன்ற மிருகங்கள் முதன்மைக் கதாப்பாத்திரங்களாக அமைகின்றன. பெரும்பாலும் அறிவுக் கூர்மையால் படுபயங்கர பலம் வாய்ந்த தீய சக்திகளை வெல்வது, அமைதியாகவும் சுபீட்சத்துடனும் ஒற்றுமையுடனும் வாழவேண்டியதன் அவசியத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில்தான் இவ்வகைக் கதைகள் அமையும். இக்காயாட் கலிலா டான் டமினா (Hikayat Kalilah dan Damina) எனப்படும் மலாய் இலக்கியப் படைப்பு இவ்வகை இலக்கியப் படைப்புகளுள்

ஒன்றாகும். இவ்விலக்கியப் படைப்புகளில் இந்தியப் பஞ்சத்தந்திரக் கதைகளின் தாக்கம் குறிப்பாகச் சிங்கம், நரி போன்ற மிருகங்களின் கதைகளின் தாக்கம் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன (Singaravelu, 1976, p.2 & Winstedt, 1969, pp. 6-26).

மூன்றாவது, இக்காயாட் (Hikayat) என்றழைக்கப்படும் வரலாற்றுப் போக்குடைய இலக்கிய வகை. பெரும்பாலும் உள்நாட்டு அல்லது வெளிநாட்டுத் தலைவன் (பிமீக்ஷீஷீ) ஒருவரின் காதல், வீரம் மற்றும் அவனோடு தொடர்புடைய விநோத நிகழ்வுகள், போர் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியனவாகவே இவ்வகைப் படைப்புகள் அமையும். இவ்வகை இலக்கியப் பகுப்பில், Hikayat Hang Tuah (ஹங் துவாவின் வரலாறு), Hikayat Pandawa Jaya, Hikayat Sang Boma (ஹிங்கோங் ஹிங்கோங்), Hikayat Seri Rama (மலாய் இராமாயணம்) மற்றும் Cerita Panji (ஓப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத் தலைவன் ஒருவன் பல ஊர்களுக்குப் பயணம் மேற்கொண்டு பல இன்னல்களையும் தடைகளையும் கடந்து செல்லும் வழியில், ஓப்பற்றத் தலைவியை எதிர்பாராமல் கண்டு, காதல் கொண்டு அவளைத் திருமணமும் புரிந்துகொள்வான்) கூட இவ்வகைமையைச் சேர்ந்தவைகளே (Yahya Ismail, 1967, pp.13-14).

இறுதியாக, கற்பனைக் கதைகள், புராணச் செய்திகள் போன்றவை கூட்டப்பட்ட உண்மை வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தாங்கி நிற்கும் இலக்கிய வகை. இக்காயாட் மெரோங் மஹாவங்சா (Hikayat Merong Mahawangsa), செஜாரா மெலாயு (Sejarah Melayu), இக்காயாட் ராஜாராஜா பாசாய் (Hikayat Raja-Raja Pasai) போன்ற மலாய் இலக்கியங்கள் இவ்வகையுள் அடங்குபவையாகும் (Winstedt, 1969, pp. 155-166).

இந்நால்வகை மலாய் இலக்கியச் செல்வங்களிலும் இந்திய இலக்கியப் பண்பாட்டுத் தாக்கங்கள் உண்டு (Singaravelu, 1976, p.2). மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மலாய் இலக்கிய வகைமையை இக்கட்டுரையில் நோக்கில் இரு பெரும் பிரிவுகளாகப் பகுக்கலாம்.

அ) இந்திய கதைவடிவத்தோடு மலாய் இலக்கியத்தில் பல மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இலக்கியங்கள். இவை பெரும்பகுதியும் தழுவல் இலக்கியங்கள் என்று கூடச் சொல்லலாம். இவற்றில் அடிப்படை கதை மற்றும் கதாப்பாத்திரங்கள் மட்டுமே தழுவப்பட்டிருக்கும். மற்றபடி உள்நாட்டுத் தாக்கமும் மிகுந்து காணப்படும். இப்பிரிவில் மலாய் இராம காதைகளையும், மலாய் மகாபாரதக் கதைகளையும் குறிப்பாகச் சொல்லலாம்.

ஆ) இந்திய புராணக் கதைகள், நம்பிக்கைகள், சமயச் செய்திகள் போன்றவற்றைப் பல இந்திய இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலிருந்து பெற்று அவற்றை மலாய் இலக்கியங்களின் போக்குக்குத் தேவையான இடங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் வகையாகும். இவ்வகைச் செய்திகளை இனங்காண்பது சற்றே கடினமான வேலையாகும். காரணம் சில சமயங்களில் ஒருசில புராணக்கதைகளில் கரு மட்டுமே கையாளப்பட்டிருக்கும். கதாமாந்தர்களின் பெயர், கதையின் பின்புலம், காலம் போன்றவை முற்றாக மாறியிருக்கும். சில வேளைகளில் மாறுபட்ட இரு புராணச் செய்திகள் ஒன்றோடொன்று கலக்கப்பட்ட நிலையில் மலாய் இலக்கியத்தில் படைக்கப்பட்டிருக்கும். இவ்வகைச் செய்திகளைச் செஜாரா மெலாயு, இக்காயாட் ஹாங் துவா போன்ற பழைய மலாய் இலக்கியங்களில் காணலாம்.

IV) இவ்வடிவங்களைப் பற்றிய உதாரண விளக்கம்

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட எல்லாச் செய்திகளுக்கும் உதாரண விளக்கம் தரமுனைந்தால் கட்டுரை விரியும். எனவே, விரிவு அஞ்சி மேற்குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு வகைகளுக்கும் ஒவ்வொரு உதாரணத்தைக் காட்டி விளக்கம் தரப்படுகின்றது. கதை வடிவத்தோடு கூடிய தழுவல் இலக்கிய வகைக்கு மலாய் இராமாயணக் கதையையும், புராணச் செய்திகள் நம்பிக்கைகளின் கரு மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும்

வகைக்குச் செஜாரா மெலாயு என்னும் நூலிலிருந்து ஒரு உதாரணத்தையும் காண்போம்.

அ) மலாய் இராமாயணம்

மலாய் மொழியில் அமையப் பெற்றுக்கும் இராம காதையைப் பொதுவாக இக்காயாட் செரி ராமா (Hikayat Seri Rama) என்பர். மலாய் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் இராம காதைக்கு இரண்டு பெரிய வடிவங்கள் உண்டு. ஒன்று கலை வடிவம்; மற்றது இலக்கிய வடிவம்.

ij) கலை வடிவம்.

கலை வடிவத்தில் மேலும் இரண்டு பிரிவுகளைச் சொல்லலாம். ஒன்று டாலாங் (Dalang) என்றழைக்கப்படும் தோல்பொம்மையாட்டம் நடத்துனர்கள் பயன்படுத்தும் இராம காதையின் கதைகள். அடுத்தது, பெங்லீப்பூர் லாரா (Penglipur Lara) என்றழைக்கப்படும் தொழில்முறை கதைசொல்வோரின் இராம கதைப் படிவங்களாகும் (Amin Sweeny, 1972, pp.3-4; Shahrum bin Yub, 1974, pp.86-111 & Singaravelu, S. 1981, p.131). வாயாங் கூலிட் (Wayang Kulit) என்றழைக்கப்படும் தோல்பொம்மையாட்ட இராமக் கதைகளும், தொழில்முறை கதை சொல்வோரது இராம கதை கதைகளும், சம்பந்தப்பட்ட தோல்பொம்மையாட்ட நடத்துனர் அல்லது கதைசொல்வோரது தேவைக்கேற்ப இராம கதை கதைகள் மாற்றியம்மைக்கப்பட்டிருக்கும். எனவே. ஒருவரது இராம கதை கதையை மற்றவரோடு ஒப்பிடுகையில், அடிப்படைச் செய்திகள் ஒத்திருப்பினும், பல செய்திகள் மாறுபட்டிருக்கும். ஒருவர் ஒரு செய்தியை உதாரணத்திற்கு இராமனின் பிறப்பைப் பற்றிய செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் இருக்கலாம். அடுத்தவர் அச்செய்திக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கலாம். இதுபோக, இவ்விசயத்தில் தொடர்புடையவர்களின் அறிவுத் திறனும் அவர்களுக்குத் தெரிந்த பிற செய்திகளின் பலத்தைப் பொருத்தே அவர்களது இராமகாதைகளின் பகுதிகள் நீண்டும் சுருங்கியும் போகும் (Amin Sweeny,

1972, p.256; Ahmad bin Muhammad Yusof, 1960, pp.49-70).

மலாய்காரர்களின் பாரம்பரியத்தில் நான்கு வித தோல்பொம்மையாட்டங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் வாயாங் சியாம் (Wayang Siam) எனப்படும் தோல்பொம்மையாட்டக் கதை மட்டுமே இராம காதை கதையைத் தழுவினதாகும். இக்கதையைச் செரிதா மகாராஜா வானா (Cerita Maharaja Wana), அதாவது இராவணன் எனப்படும் மகாராஜனின் கதை என்பர். இக்கதையின்படி இராம காதை கதையின் சில நிகழ்வுகள் மலாய் நாட்டிலேயே நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். உதாரணமாகச் சீதையை இராவணன் இலங்கையில் சிறைவைத்தச் சம்பவம், லங்காவி (Langkawi) தீவில் நிகழ்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். இத்தீவு தற்போதைய மலேசியாவின் கெடா மாநிலக்கடற்பகுதியில் உள்ளது. சீதையின் கரம் பற்ற இராமன் நிகழ்த்திய வீரச்செயல் கூட சிங்கோரா (Singgora) என்றழைக்கப்படும் தென் தாய்லாந்து தேசத்திலுள்ள ஓரிடத்தில் நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (Singaravelu, 1981, p.132).

இக்கதையில் இராமாயணக் கதைமாந்தர்களின் பெயர்களில் கூட மாற்றம் தெரிகின்றன. உதாரணத்திற்கு, இராமன் செரி ராமா (Seri Rama), இலக்குவன் லக்ஷாமனா (Laksamana), சீதை சீத்தி தேவி (Siti Dewi), அநுமன் அநுமான் கெரா பூத்தே (Hanuman Kera Putih), iii; - ñ£ ò£' èù< (Mah Babu Sanam), இராவணன் மகாராஜா வானா (Maharaja Wana) இப்படி மேலும் பல பெயர்களைக் குறிப்பிடலாம். செரிதா மகாராஜா வானா போன்ற பிற தோல்பொம்மையாட்டக் கதைகளில் காணக்கூடிய மற்றொரு தனிச்சிறப்பு, அவற்றிடையே கானக்கிடக்கும் கிளைக்கதைகளாகும். இக்கிளைக்கதைகள் பெரிம்பாலும் இராமாயணக் கதைகளுக்குத் தொடர்புடையனவாக இருக்கமாட்டா (Amin Sweeny, 1972, pp.257-258).

இனி பெங்லீபூர் லாரா (Penglipur Lara) என்றழைக்கப்படும் தொழில்முறை கதை சொல்வோரின் இராம காதை கதைகளின் கூறுகள் சிலவற்றை மட்டும்

காண்போம். இவ்வகைக் கதைகளுள் ஒன்றை மலேசியாவின் பேராக் மாநிலத்தில் உள்ள கம்பார் என்னுமிடத்தைச் சேர்ந்த மிர் ஹஸ்சான் (Mir Hassan) எனும் பெயர் கொண்ட தொழில் முறை கதைசொல்பவர் சொல்ல, அதனை மெக்ஸ்வெல் (W.E.Maxwell) என்னும் ஆராய்ச்சியாளர் 1866 ஆம் ஆண்டில் பதிவு செய்தார் Maxwell, June 1886, pp.1-84). இக்கதையோட்டத்தில் அதிகப்படியான மலாய் பண்பாட்டுக் கூறுகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், இஸ்லாமிய மதச்செய்திகளும் அதிகம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இக்கதையில் இராமன் இஸ்லாமிய தலைவருக்குரிய 'கலிபா' (Khalipha) என்னும் பட்டப்பெயரால் குறிப்பிடப்படுகிறார். அவருக்கு 'கெரிஸ்' (Keris) என்றழைக்கப்படும் மலாய்ப் பாரம்பரியத்தின் குட்டை குத்துவாள் ஆயுதமாகச் செயல்படுகின்றது. சீதையைச் செகுன்தோம் பூங்கா செதங்காய் (Sekuntum Bunga Setangkai) என்ற பெயரால் இக்கதையில் குறிப்பிடுகின்றனர். இதற்கும் மேலாக, இலக்குவன் இராமனின் அண்ணனாகக் காட்டப்படுகின்றான். இப்படி மேலும் பல (Ahmad bin Muhammad Yusof, 1960, pp. 49-70).

இங்கே ஒரு செய்தியைமக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். இராவணன் சீதையைச் சிறையெடுப்பதற்கு முன் அவர்கள் மத்தியில் நடைபெறும் உரையாடல் பன்தூன் (Pantun) என்று சொல்லப்படும் மலாய்க் கவிதைப் போக்கில் அமைகின்றது (Singaravelu, 1981, p.134 & Ahmad bin Muhammad Yusof, 1960, pp. 49-70).

மேற்சொல்லப்பட்ட இரண்டு விதமான கதைகளும் அதாவது தோல்பொம்மையாட்டக் கதை மற்றும் மிர் ஹஸ்சானின் கதையும் மிகவும் சுருக்கமானவை. காண்டங்கள் எதுவும் கிடையாது. எழுத்து வடிவில் பார்த்தால் இவை 50 பக்கங்களுக்குக் கூட எட்டமாட்டா.

ii) எழுத்து வடிவம்

எழுத்து வடிவிலான மலாய் இராம காதை கதைகளை இக்காயாட் செரி ராமா (Hikayat Seri Rama) என்பர் (Ziesenis,

1963, pp. 187-188). இவ்வகைக் கதைகள் அனைத்தும் முழுக்க முழுக்க உரைநடையில் எழுதப்பட்டவையாகும். இவற்றில் காண்டங்களோ மற்ற பெரும் பிரிவுகளோ இருக்க மாட்டா. 6'x8' அளவுகொண்ட நூல்வடிவமானால் ஏறக்குறைய இக்கதைகள் ஒவ்வொன்றையும் 200லிருந்து 250 பக்கங்களில் அடக்கிவிடலாம்.

இக்காயாட் செரி ராமா என்ற பெயரில் பல பிரதிகள் உண்டு. இவை மலாயாவில் இஸ்லாமிய மதம் பரவிய பின்பே எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. எழுதியவர்களின் பெயர் விபரங்கல் கூடத் தெரியவில்லை. Perso-Arabic என்று சொல்லப்படும் ஜாவி (யிணீஷ்வி) எழுத்தில் மட்டுமே இவை எழுதப்பட்டிருந்தன. இவ்வெழுத்து முறையை மலாயாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் இஸ்லாமியர்கள் என்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த செய்தியாகும். இதன் அடிப்படையில்தான் மலாய் இராம கதைகள் இஸ்லாமிய பரப்பத்திற்குப் பின்பே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்து ஏற்கப்படுகின்றது (Singaravelu, 1981, p. 136 & Ziesenis, 1963, pp. 187-188).

ஜாவி எழுத்தில் இருந்த இக்கதைப் படிவங்களைப் பிறகு மலாய் மற்றும் ஆங்கில மொழியாக்கம் செய்தனர். இதன் காலக்கட்டம் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமானால், நிச்சயமாகக் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு எனச் சொல்லலாம். காரணம் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகுதான் இஸ்லாமிய மதம் மலாயாவில் பரவியது என்பது வரலாறு. இக்கதைகளை ஆராய்ச்சி செய்த அறிஞர் பலரும் அவை 13ஆம் நூற்றாண்டுக்குக்கும் 17ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்தான் படைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனப் பல ஆதாரங்களைக் கொண்டு நிறுவுகின்றனர் (Ziesenis, 1963, pp.185-188; Windstedt, 1969, p.38 & Barrett, 1963, p.543).

இக்காயாட் செரி ராமா கதை பல பிரதிகளில் உள்ளன எனப்பார்த்தோம். அவை எல்லாமே அடிப்படையில் ஒரே

விதமான அல்லது பெரும்பகுதி ஒரு விதமான கதையமைப்பைக் கொண்டிருக்கின்றன. மாறுபாடு என்று பார்த்தால் நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் சில மாற்றங்களைக் காண முடிகின்றது. அடுத்தது அக்கதைகளில் காணப்படும் இஸ்லாம் மதச் செய்திகளின் சதவிகித அடிப்படையில் மாற்றங்கள் தென்படுகின்றன (Windstedt, 1969, p.38 & Barrett, 1963, p.543).

இதுவரையில் மூன்று பிரதிகள் நூல் வடிவம் கண்டுள்ளன. முதலாவது, 1843ஆம் ஆண்டில் P.P.Roorda Van Eysinga என்பவரால் வெளியீடு செய்யப்பட்டது (van Bakkenes, 1843, p.173; Hikayat Seri Rama, 1938, p.256). W.G.Shellabear என்பார் இரண்டாவது நூலையும் (Shellabear, 1915, pp.1-285), Achadiati Ikram எனும் பெயர் கொண்ட இந்தோனீசிய அறிஞர் மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டு பிரதிகளையும் பிற பிரிவுகளோடு ஒப்பிட்டு 1980ஆம் ஆண்டில் ஒரு முழுமையான பிரதியை வெளியீடு செய்தார் (Achadiati Ikram, 1980). தற்போதைக்கு இப்பிரதியே மிகச் சிறந்த மலாய் இராமாயணப் பிரதியாகக் கருதப்படுகின்றது. இவை தவிர மேலும் குறைந்தது ஐந்து பிரதிகள் இன்னமும் பழைய ஆவண காப்பகங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பிரதிகளைப் பற்றிய சுருக்கமான செய்திகளை Gerth Wan Wijk, H.H.Juynboll, H.Overbeck, E.C.G.Barret, R.O.Winstedt போன்ற அறிஞர்களின் எழுத்துகளின் வழி தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Gerth wan Wijk, 1891, pp.401-433; Juydboll, 1933, pp.111-132). இக்காயாட் செரி ராமா என்றழைக்கப்படும் மலாய் இராமாயணக் கதைகள் ஒப்பீட்டு இலக்கிய ஆய்வுகளுக்கு மிகவும் உகந்தவையாக அமைந்துவிட்ட காரணத்தால், அறிஞர் பலர் ஒவ்வொப்பீட்டு ஆய்வில் தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொண்டனர். தொடக்கத்தில் P.P.Roorda Van Eysing மலாய் இராமாயணம் வால்மீகி இராமாயணத்தின் மொழி பெயர்ப்பு எனக் குறிப்பிட்ட அக்கருத்தை A.Doizon என்பார் வண்மையாகக் கண்டித்தார் (Doizon, 1846, pp.425-471).

இந்நிகழ்வு மேலும் பல ஆய்வுகள் இத்துறையில் வளர பெரும்பங்காற்றியது

எனலாம். இவற்றுள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட வேண்டியவை, 1899ல் H.H.Juynboll, 1919ல் Ph.S.Van Ronkel, 1922ல் W.H.Rasser போன்றோரது ஒப்பீட்டு ஆய்வுகளாகும். முதல் இருவரும் மலாய் இராமாயணத்தில் தமிழ்த் தாக்கம் இருப்பதை அவ்விலக்கியத்தில் காணக்கிடக்கும் சில தமிழ்ச் சொற்களை அடிப்படையாக வைத்துக் கூறினர் (Juynboll, 1899, p.66; van Ronkel, 1919, pp.379-383 & Raspers, 1922, pp.238-292). பிறகு, 1928ஆம் ஆண்டில் A.Zieseniss என்பார், வால்மீகி இராமாயணத்தையும் மலாய் இராமாயணத்தையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ச்சி செய்து, நூல் ஒன்றை வெளியீடு செய்தார் (Zieseniss, 1963).

A.Zieseniss தமது ஆய்வின் முடிவில் மலாய் இராமாயணத்தில் காணப்படும் தமிழ்த் தாக்கத்தைப் பற்றி எதுவும் உறுதியாகச் சொல்லவில்லை. V.Raghavan என்பார் Ramayana in greater India எனும் தலைப்புடைய நூலை 1975ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். இதற்கு முன்பு 1973ஆம் ஆண்டில் ஜி.ஹீ. Greater Ramayana எனும் நூலையும் வெளியீடு செய்திருந்தார். முதலில் குறிப்பிட்டுள்ள இவரது நூல் 14 ஆசிய நாடுகளில் காணக்கிடக்கும் இராமாயணத் தாக்கத்தை மிகவும் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும் வெளிப்படுத்திக் காட்டியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது (Raghavan, 1973).

தொடர்ந்தார்போல் பேராசிரியர் ச. சிங்காரவேலு அவர்கள் அரிய ஆய்வு நிகழ்த்தி தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இராமாயணப் பாரம்பரியம் எனும் தலைப்புடைய மிகச் சிறந்த எழுதி முடித்தார். இவரது ஆய்வை மிஞ்சக்கூடிய தென்கிழக்காசிய இராமாயணம் குறித்த ஆய்வு எதுவும் இதுவரையில் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. இக்கட்டுரையின் ஆசிரியரும் கூட வால்மீகி, கம்பன் மற்றும் மலாய் இராமாயணங்களை ஒப்பிட்டு தமது முதுகலை பட்டத்தை 1991ஆம் ஆண்டில் பெற்றார். பிறகு, 1995ஆம் இவ்வாய்வேடு நூல் வடிவம் பெற்றது. இந்நூல் மலாய் மொழியில் எழுதப்பட்டதாகும். இவ்வாய்வின் மிக முக்கியமான முடிவுகளில் ஒன்று மலாய் இராமாயணம் அதிகமான

செய்திகளைத் தமிழ் இராம காதை கதைகளிலிருந்துதான் பெற்றுக்கின்றது என்பதாகும். இக்கருத்து முறையாக மேற்குறிப்பிடப்பட்ட நூலில் விரிவாக விவாதித்து நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது (Rajantharan, 1995).

ஆ) செஜாரா மெலாயுவில் இந்து நம்பிக்கையின் தாக்கம்

செஜாரா மெலாயு (Sejarah Melayu) எனப்படும் மலாக்க மன்னர்களின் வரலாற்றைக் கூறும் நூலில் இந்திய சமயப்பண்பாட்டுக் கூறுகளின் தாக்கம் நிறையவே காணக்கிடக்கின்றன. கட்டுரையாளர் தமது முனைவர் (Ph.D) பட்டப்படிப்புக்கு எடுத்துக்கொண்ட ஆராய்ச்சிப் பொருளும் இதுதான் (Rajantharan, 1999). செய்திகள் அதிகம் இருப்பினும் சுருக்கம் கருதி ஓர் உதாரணம் மட்டும் காட்டப்படுகிறது.

தீர்த்தம் மற்றும் பிரசாதம் குறித்த இந்துக்களின் நம்பிக்கையை எப்படி செஜாரா மெலாயுவை 1612ஆம் ஆண்டில் படைத்த எழுத்தாளர் தமது தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதைப் பார்ப்போம். இம்மலாய் இலக்கியத்தின் படைப்பாளியின் பெயர் தெரியவில்லை (Winstedt, 1969, pp.111-112; Ismail Hamid, 1987, p.196).

மலாக்கா மன்னர்களின் வரிசையில் மிகவும் பிரசித்திப் பெற்றவர் சுல்தான் மன்சூர் சா (Sultan Mansur Shah) என்பவராவார். இவர் சீன தேசத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவராக விளங்கினார். இவர் மீது தாம் கொண்ட அன்பைப் புலப்படுத்தும் வகையில், சீன மன்னர் தமது புதல்வியரில் ஒருத்தராகிய ஹங் லீ போவை (Hang Li Po) மலாக்க மன்னர் மணந்துகொள்ள அனுப்பியதாக மேற்சொன்ன மலாய் இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது (Shellabear, 1981 pp. 96-98 & Rajantharan, 1999, 198-200).

அரசினங்குமரியாகிய ஹங் லீ போவை மன்னர் மன்சூர் சாவிடம் சேர்ப்பித்துவிட்டு நாடு திரும்ப முனைந்த டி போ (Di Po)

எனும் சீன அரசு தூதரிடம், மலாக்கா மன்னர் மன்கூர் சா, சீன மன்னருக்குத் தன் வந்தனத்தைக் கடிதத்தின் மூலம் எழுதி அனுப்பியதாகச் சொல்லப்படுகிறது (Rajantharan, 1999, 198-200).

அரசு தூதராகிய டி போவும் இக்கடிதத்தை சீன மன்னரிடம் முறைப்படி சேர்ப்பிக்க, மன்னரும் அவ்வந்தனத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். இந்நிகழ்வு கடந்து ஒரு சில நாட்களில் சீன மன்னருக்கு உடல் முழுக்க ஒரு வித அரிப்பு நோய் கண்டது. எவ்வளவோ முயன்றும் எந்த மருந்தும் பலன் அளிக்கவில்லை. இறுதியாக சீன முதியவர் ஒருவர் மன்னனுக்குக் கண்டுள்ள நோய்க்கான காரணத்தையும் அதைப்போக்கக்கூடிய முறைகளையும் கூறியதாக செஜாரா மெலாயு குறிப்பிடுகின்றது. அம்முதியவர் கூறியதாவது, “இது அரசர் பெருமான் செய்த தீவினையின் பயன். மலாக்கா மன்னரின் வந்தனத்தைச் சீன அரசர் ஏற்றுக்கொண்ட செய்கையே அத்தீவினையாகும். மலாக்கா மன்னர் சீன மன்னனை வணங்குதலே பெரும் குற்றம். காரணம் மலாக்க மன்னர் தெய்வத்தன்மைப் பொருந்தியவர், அவரை உலகம் வணங்கவேண்டுமே ஒழிய பிறரை அவர் வணங்குதல் கூடாது”, எனப்பொருள்படும்படி கூறி மேலும் சீன அரசருக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற நோய் தீர, “சீன அரசர் மலாக்கா மன்னர் கால் கழுவிய நீரால் முகம் கழவி, அதனைச் சற்றே அருந்தவேண்டும். வேறுவழி கிடையாது” என்றும் சொல்லி முடித்ததாக செஜாரா மெலாயு குறிப்பிடுகின்றது (Shellabear, 1981 pp. 96-98).

செய்தியறிந்த மலாக்கா மன்னர் சுல்தான் மன்கூர் சா தனது கால் கழுவிய நீரை சீன மன்னருக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதனைப் பெற்றுப் பருகி முகம் கழுவிய சீன மன்னருக்கு உடனேயே நோய் தீர்ந்ததாக மேற்குறிப்பிட்ட நூல் விவரிக்கின்றது (Rajantharan, 1999, 198-200).

இவ்விடத்தில் மலாக்கா மன்னரின் கால் கழுவிய நீர் ரோக நிவாரணியாக அதாவது நோய் தீர்க்கும் தீர்த்தமாகப் பயன்பட்டிருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

கோயிலில் திருவுருவச் சிலைகளின் அபிஷேக நீர், அச்சிலைகளின் கால்களில் பட்ட பின்பே தீர்த்த எனத் தகுதியடைவதையும் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது (Diehl, 1956, pp.152, 241, 241; Dubois, 1906, p.584). கோயிலில் திருவுருவச் சிலைகளின் அபிஷேக/ நீராட்டு நீர் மட்டுமே தீர்த்தம் என்பதல்ல. ஆன்மீக குருவின் பாதம் பட்ட நீர் கூட தீர்த்தமாகக் கருதப்படும் வழக்கம் இந்துக்களிடம் இருப்பதுவும் தெரிய வருகின்றது (Dubois & Beauchamp, 1906, pp. 125, 132). ஞான குருவின் பாதபூசை செய்த நீர் கூட பிரசாதமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அதனையே தீர்த்தமாக அருந்தி தலையில் தெளித்துக் கொள்ளும் வழக்கமும் இந்துக்களிடையே இருந்த செய்தியைப் பண்டார மும்மணிக்கோவை (3:539) எனும் நூல் குறிப்பிடுகின்றது (சாமிநாதையர் 1952, ஜீ.440).

எது எப்படியாயினும் மலாக்கா மன்னரின் கால் கழுவிய நீர் தீர்த்தமாகப் பயன்பட்டிருக்கும் செய்தியை நாம் தெளிவாகக் காண முடிகின்றது. இக்கருத்தை வலுப்படுத்தும் வகையில் இஸ்லாம் தென்கிழக்காசியாவில் பரவுவதற்கு முன்பு (கி.பி. பதினான்குக்கு முன்), தென்கிழக்காசிய அரசர்களிடையே பரவிக்கிடந்த ‘தேவராஜா’ என்று சொல்லப்படுகின்ற கொள்கையும் நம்பிக்கையும் கூட அரசர்களை இறைவனின் திருவிருக்கமாகவோ இறைகுணம் உள்ளவராகவோ அல்லது தெய்வங்களின் பரம்பரையினராகவோ காட்டும்வகையில் அமைந்திருந்ததுவும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, முறைசெய்து காக்கும் மன்னன் மக்கட்கு இறைவனென்று வைக்கப்படும் என்னும் குறளுக்கு ஒப்ப தொடக்கக்கால தென்கிழக்காசிய மன்னர்கள் முறைசெய்து காத்தார்கள் என்பது சரியாகத் தெரியாவிட்டாலும் அவர்கள் தங்களை இறைநிலையோடு ஒப்பிட்டுக்கொண்டனர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இதன் அடிப்படையில், இறையோடு அரசர்களை வைக்கும் ‘தேவராஜா’ நம்பிக்கை, இஸ்லாம் மலாய் உலகில் ப்ரவிய பின்பும் கூட இருந்திருக்கிறது என்பதுவும் பெறப்படுகின்றது (Heine-Geldern, 1942, pp.15-30). செஜாரா மெலாயு மலாய்

மன்னில் இஸ்லாமிய சமயம் பரவிய பிறகே படைக்கப்பட்ட இலக்கியம் என்பதாலும் அதனில் இச்செய்திகள் இடம்பெற்றிருந்தாலும், மேற்குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் கருத்து ஏற்படையதாகின்றது.

முடிவுரை

இக்கட்டுரையின்வழி இந்திய இலக்கியப் பாரம்பரியம் பழைய மலாய் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது என்பது நிறுவப்படுகின்றது. இக்கட்டுரையில், அடிப்படைக் கதையோடு மலாய் இலக்கியம் என்ற வகையில்

மலாய் இராமாயண உதாரணம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அடுத்த நிலையில் இந்திய பண்பாட்டுச் செய்திகள், புராணச் செய்திகள் மற்றும் இந்து மதக் கருத்துகள் போன்றவற்றைக் கருத்தளவில் ஏற்று மலாய் இலக்கிய போக்குக்கு ஏற்ப அதனைப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வகைக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்ற செய்திகள் பரவலாக பழைய மலாய் இலக்கியங்களில் காணக்கிடக்கின்றன. இத்துறையில் ஆர்வமுள்ள ஆராய்ச்சியாளர்கள் முயன்றால் மேலும் பல புதிய செய்திகளை நிச்சயமாக வெளிப்படுத்த முடியும்.

References

- Achadiati Ikram. (1980). *Hikayat Sri Rama*. Jakarta: Penerbit Universitas Indonesia.
- Ahmad bin Muhammad Yusof. (1960). *An Analysis and Comparative Study of Plots of the Shellabear and the Maxwell texts of Hikayat Seri Rama*. Unpublished Academic exercise for BA (Hons), Degree. Department of Malay Studies, University of Malaya.
- Amin Sweeny, P., L. (1972). *The Ramayana and the Malay Shadow-Play*. Kuala Lumpur: Penerbit Universiti Kebangsaan Malaysia.
- Barrett, E., C., G., (1963). "Further light on Sir Richard Winstedt's Undescribed Malay version of the Ramayana", *Bulletin of the school of Oriental and African Studies*. (Vol 26, Pt 3. pp. 531-643). London.
- Beauchamp, H., K. (1906). *Hindu Manners, Customs and Ceremonies*. Oxford: At the Clarendon Press.
- Chabra, B., Ch. (1965). *Expansion of Indo-Aryan Culture during Pallava Rule*. Delhi: MunshiramManoharlal.
- Diehl, C., G. (1956). *Instrument and Purpose: Studies on Rites and Ritual in South India*. Lund: Glerup.
- Dozon, A. (1846). "Sur le roman Malay de Sri Rama," *Journal Asiatique, Paris-, iveme serie*. (Vol. VII & pp. 425-471).
- Gerth Wan Wijk. (1891) "Lets over verschillende Maleishe redacties van den Seri Rama," *TBG*. (Vol. XXXIV. & pp. 401-433).
- Heine-Geldern, R. (1942). "Conception of State and Kingship in South-east Asia," in *Far Eastern Quarterly*, 9Vol, II, pp.15-30).
- Hikayat Seri Rama*. (1938). Balai Poestaka at Batavia in.

- I-Ching (I-Tsing). (1896). *A Record of the Buddhist Religion as Practised in India and the Malay Archipelago (A.D 671-695)*, by I-Tsing translated by J. Takakusu. Oxford: The Clarendon Press.
- Ismail Hamid. (1987). *Perkembangan Kesusasteraan Melayu Lama*. Petaling Jaya: Longman.
- Ismail Hussein. (1974). *The Study of Traditional Malay Literature with A selected Bibliography*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.
- Ismail Hussein. (1984). *Sejarah Pertumbuhan Bahasa Kebangsaan Kita*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa.
- Juynboll, H., H. (1899). "Eene episode unit het Outdindische Ramayana Vergeleken met de Javaansche en Malesische bewerkingen," *Bijdragen tot de Taal-Land-en Volkenkunde van Nederlandsche-Indie, 's-Gravenhage, The Hague*. (Vol.50 & p.66)
- Juynboll, H., H. (1933). Catalogus van de Maleische en Sundaneesche handschriften der Rawana," *JMBRAS*. (Vol, XI; Part 2 & pp. 111-132).
- Low, J. "An account of several inscriptions found in Province Wellesley on the Malay Peninsula of Malacca," *JASB*. (Vol, XVII; part 2 & pp. 62-66)
- Majumdar, R., C., Suvarnavipa. (1986). *Ancient Indian Colonies in the Far East*. (Vol, I & pp.38-58). Shakti Nagar: Giant publishing House.;
- Maxwell, W., E., (Ed). (1886). "Sri Rama, a fairy tale founded on the Ramayana" *Journal of the Straits Branch of the Royal Asiatic Society*. (No, 17 & pp.1-84). Singapore.
- Nilakanta Sastri, K., A. (1949). *History of Vijaya*. Madras: University of Madras.
- Palaniappan, P. (1980). *Pengubahsuaian unsur-unsur metos India di dalam Kesusasteraan Melayu Tradisional dengan merujuk khas kepada Sejarah Melayu dan Hikayat Hang Tuah*. Unpublished M.A thesis, Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia.
- Pelliot, P. (1903). "Le Fou-nan," *Bulletin de 'Ecole Francais d' Extreme- Orient (BEFEO)*. (Vol, 111 & p.303).
- Raghavan, V. (1973). *Ramayana in Greater India*. Surat: South Gujarat University.
- Raghavan, V. (1975). *The Greater Ramayana*. Varamsi: The All Indian Kaashiraj Trust.
- Rajantharan, M. (1995). *Hikayat Seri Rama: Perbandingan versi Melayu, Sanskrit dan Tamil*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.
- Rajantharan, M. (1998). "Pengertian Unsur Mitos Dalam Sejarah Melayu Berdasarkan Sumber-Sumber India", *Pangsura*. (Bil.7, Jilid. 4 & pp.89-104).
- Rajantharan, M. (1999). *Sejarah Melayu Kesan Hubungan Kebudayaan Melayu dan India*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.
- Rajantharan, M. (2001). "Amalan Kultus Devaraja di Asia Tenggara", *JATI*. (Bil.6 & pp.49-68).
- Rassers, W., H. (1922). *De Pandji-Roman. Antwerpen: de Vos van Kleef*. (pp.238-292).
- Samad Ahmad, A. (1970). *Sejarah Kesusasteraan Melayu* (Bahagian kedua). Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.

- Saminathaiyar, U., Ve. (1952). *Shri Kumarakuruparaswamigal Pirabantha Thiraddu*. Chennai: Kabir Publications.
- Shahrumb bin Yub. (1974). "The Technical aspects of the Kelantan Malay Shadow Play Theatre", *Traditional Drama and Music of Southeast Asia*. Mohd Taib Osman (Eds). (pp.86-111). Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka.
- Shellabea, W., G, (Rev Eds). (1915). "Hikayat Seri Rama", *Journal of the Straits Branch of the Royal Asiatic Society*, Singapore. (Vol, 71 & pp.1-285).
- Shellabea, W., G, (Rev Eds). (1964). *Hikayat Seri Rama, Rumi version*. Singapore: Malaysia Publishing House Ltd.
- Singaravelu, S. (1976) "Some aspects of Indian Mythology in Traditional Malay Literature", *Text of a talk delivered under the auspices of Cultural Affairs Section of the Indian High Commission in Malaysia*, in the auditorium of Commonwealth House. (pp.2-25). Kuala Lumpur Malaysia.
- Singaravelu, S. (1981). "The Rama Story in the Malay tradition," *Journal of the Malaysian Branch of the Royal Asiatic Society*. (Vol.54, No. 2, p.131).
- Singaravelu, S. (2004). *The Ramayana Traditions in the Southeast Asian Countries*. Kuala Lumpur: University of Malaya Press.
- van P.,P., Roorda van Eysinga, Amsterdam, van L., Bakkenes. (1843). *Geschiedenis van Sri Rama, beroemd Indisch Heroisch Dichtstuk, Oorspronkelijk van Valmic en naar eene Maleische vertaling daarvan in het Maleish met Arabisch karakter; mitsgaders met eene voorrede en plaat uitgegeven, door en voor rekening*.
- van Ronkel, PH.S. (1919). "Aanteekeningen op. een ouden Malaischen Ramajanatekst," *BKI*. (Vol, 75 & pp. 379-383).
- Wheatley, P. (1961). *The Golden Khersonese. Studies in the Historical Geography of the Malay Peninsula before A.D 1500*. Kuala Lumpur.
- Winstedt, R., O. (1940). "An Undescribed Malay version of the Ramayana," *Journal of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ureland*. (pp. 62-73). London.
- Winstedt, R., O., A. (1969). *History of Classical Malay Literature*. Kuala Lumpur: Oxford University.
- Yahya Ismail. (1967). *Bimbingan Sastera Melayu Lama*. Kuala Lumpur: Penerbitan Utusan Melayu.
- Zieseniss, A. (1963). *The Rama Saga in Malaysia, its origin and development*. Translated by P.W.Burch. Singapore: Malaysian Sociological Research Institute Ltd.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்பெறும் 'யாணர்' என்னும் சொல்லின் பொருள்: ஒரு மீள்பார்வை

The Meaning of The Term Yāṇar in Sangam Literature: A Revisit

முனைவர் ந.அதியமான் / Dr.N.Athiyaman¹

முனைவர் த.கண்ணன் / Dr. T.Kannan²

Abstract

As per the commentators and redactors of Sangam Literature the term *yāṇar* means 'new income'. This term is frequently found in the literature in many contexts. If one agrees the meanings proposed by the commentators for the word *yāṇar* as 'new income', the meaning of the sentences become very ambiguous on many occasions. Hence a hermeneutics study is made on the word by looking in to the context of the usage of that word and suggests that if one takes the meaning of *yāṇar*, just as 'fresh' or 'new' then the sentences meaning are free of ambiguities. Using the new meaning all the occurrences of the word *yāṇar* in Sangam literature are reviewed and new interpretations are tabulated. From this analysis, new insight into the social formation of Early Historic Tamil Nadu is obtained. Formation of new settlements and capturing of enemies regions are well documented from the literature which is useful for the historians to have afresh look in to the history of Tamil Nadu.

Key words: Sangam literature, *yāṇar* meaning, new income, new settlements, captured settlements.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் குறித்த இலக்கிய, சமூகவியல் ஆய்வுகள் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டிற்கும் மேல் நடந்துவருகின்றன. இவ்விலக்கியங்களில் மிகுதியாக 'யாணர்' என்ற சொல் பயின்று வருகிறது. இச்சொல்லுக்குப் 'புதிய வருவாய்' என்ற பொருள் விளக்கம் உரையாசிரியர்களின் உரைகளிலும் பின்னர் தொடர்ந்து வந்த பதிப்பாசிரியர்கள் உரைகளிலும் காணப்பெறுகிறது. இச்சொல்லின் விளக்கம்

அதுவல்ல என்பதையும் இச்சொல்லுக்கு விளக்கமாகத் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் காணப்படும் 'புதிது' அல்லது 'புதிய' என மட்டும் கொள்ளவேண்டும் எனவும் நிறுவ இக்கட்டுரை முற்படுகிறது. காட்டாக, கீழ்க்காணும் சங்கப் பாடலை நோக்கலாம்

“... நல் அகத்து யாணர் இளமுலை நனைய
மாண்எழில் மலர்க்கண் தெண்பனிக்
கொளவே”

(நற்றிணை 398:810)

¹Dr. N.Athiyaman, Professor, Department of Maritime History and Marine Archaeology, Tamil University, Thanjavur - 613 010, India. email: rajachidam@gmail.com

²Dr. T.Kannan, Professor, Department of Rarepaper Manuscripts, Tamil University, Thanjavur - 613 010, India, email:kannanyoga.kannan@gmail.com